

Era arșiță. Era atât de cald, încât până și cerul se decolorase. Zumzăiau cicadele. Pe malul unei bălți, o copilă roșcată, îmbrăcată într-o rochie simplă, spăla rufe. Storcea și întindea la uscat cearceafurile albe, iar picăturile de apă zburau prin iarbă ca scânteile. Dar oare cine o urmărea din ascunziș?

După copac era ascuns un înger care privea cu luare-aminte: era sau nu era ea?

Iar copila roșcată, ridicându-se pe vârful picioarelor, a aranjat pe funie ultimul cearceaf, a înhățat coșul gol și a plecat, pierzându-se printre ierburile arse de soare.

Da, era chiar Maria – tânăra logodnică a tâmplarului Iosif! Încredințat, îngerul a pășit în urma ei, rupând o floare din cele ce creșteau pe marginea cărării.

ngerul a urmat-o până aproape de treptele casei, apoi a rostit:

– Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!

Maria s-a minunat, însă nu din cale-afară.

Știa că avea să se întâmple ceva neobișnuit, dar nu știa când anume și în ce chip. Venise oare clipa aceea? Și oare acesta era un înger? Iată, are și aripi, da, este un înger. Iar îngerul i-a întins o floare și i-a șoptit la ureche... Ce spune acolo? Cu mine vorbește? Îngerul a încuviințat din cap. Maria l-a privit mirată, fără să știe cum să se poarte. A intrat în casă, tăcută. Acolo, înăuntru, era răcoare și liniște.

Deodată, ceva a foșnit în aer, iar de Maria s-a apropiat în zbor un porumbel alb, care a urmat-o în casă. Îngerul a rămas cu ochii la el. S-a aplecat să ridice o pară căzută din pom și a șters-o de dosul mânecii. A luat o îmbucătură și a rămas o vreme pe gânduri, mestecând încet. A plecat apoi, iar pașii lui nu au lăsat nici o urmă pe cărarea prăfuită.